

12 Ιουλίου 2020

Γέροντας Ιωσήφ: Η αγάπη μαλακώνει την αγριότητα, την εμπάθεια, είναι «ευπρεπής»!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός (1921-2009).

Συνέχεια από: <http://www.diakonima.gr/?p=502585>

γ) Η αγάπη «ου ζηλοί», δηλ. «Εκείνος που αγαπά δεν ζηλοφθονεί»: Γενναιοψυχία, μεγαλοπρέπεια, αρχοντιά χαρακτηρίζει όποιον δεν έχει κυριευθεί από τη φοβερή αρρώστια που λέγεται ζήλεια και που έχει πατέρα της το φθόνο. Πόσο αποτρόπαιο πράγμα είναι ν' αντικρίσει κανείς μια ψυχή που ενέργει με ζήλεια και φθόνο!

Ζήλεια δεν είναι μόνο όταν κανείς ζηλεύει για κάτι που αυτός στερείται, ενώ στους άλλους περισσεύει, αλλά και όταν κινούμενος από φθόνο επιθυμεί ένα πράγμα ή αξίωμα που το έχει αυτός, να μη το έχει ο άλλος. Κάτι τέτοιο, που αποτελεί ψυχική παραμόρφωση, θεραπεύει μόνον η αγάπη.

δ) Η αγάπη «ου φυσιούται», δηλ. «Εκείνος που αγαπά δεν υπερηφανεύεται»: Το στοιχείο αυτό της αγάπης αναφέρεται στην ταπεινοφροσύνη· είναι τεράστιο σε σημασία και μυστηριώδες· είναι φτωχό στη μορφή και υπέροχο ως προς την ουσία του.

Είναι το κέντρο της σοφίας, της αξιοπρέπειας, της μεγαλωσύνης, κάθε υψηλού και ωραίου που βρίσκεται στη φύση των λογικών όντων, γι' αυτό και ο ενανθρωπήσας Θεός Λόγος αυτό φόρεσε σαν ένδυμά του και έκρυσσε με αυτό τη φύση της Θεότητάς του, όταν θέλησε να πλησιάσει την κτίση Του.

Δεν καυχήθηκε για τα θεοπρεπή Του ιδιώματα και την παντοκρατορία Του ο Πανσθενουργός, ακόμα κι όταν κάποτε θέλησε να αποκαλυφθεί για να γνωρίσουν οι δικοί του την πραγματική ιδιότητά του, αλλά μόνο για την ταπείνωσή Του: «Μάθετε από μένα, ότι είμαι πράος και ταπεινός στη καρδιά» (Ματθ. ια' 29).

Το αντίθετο της ταπεινοφροσύνης αποτελεί ο εγωισμός και η υπερηφάνεια, όπου φαντάζεται κανείς τα κατορθώματά του και τα προτερήματά του. Αν όμως λάβουμε υπόψη ποια πρέπει νάναι η θέση μας μέσα στους σωστούς όρους και νόμους της φύσεώς μας, όπως δηλ. δημιουργηθήκαμε εξ αρχής, και όπου βιαζόμαστε να καταλήξουμε αφού γίνουμε σύμμορφοι με το πρότυπό μας, τον Χριστό, τότε θα βρούμε ότι είναι τόσες οι ελλείψεις μας, που μόνο ντροπή πρέπει να αισθανόμαστε κι όχι εγωισμό.

Όταν σκεφθούμε ότι δημιουργηθήκαμε «κατ' εικόνα και ομοίωσιν» του Πλάστη μας, ότι πήραμε τη θεία Χάρη από τον Χριστό μας τον οποίον ντυθήκαμε κατά το Βάπτισμα, ότι αναρίθμητα παραδείγματα αγίων και φίλων του Θεού σ' όλους τους καιρούς και σ' όλες τις περιστάσεις μας παρακινούν με το βίο τους και μας βεβαιώνουν ότι είναι ικανή η φύση μας να εργάζεται το αγαθό και να αγιάζεται, όταν λοιπόν σκεφθεί κανείς ότι μετά από όλα αυτά μέσα μας επικρατεί το γενικό κακό και η κάθε είδους πονηρία, υπάρχει πλέον πρόφαση εγωισμού;

Κι όμως ο άνθρωπος σκοτίζεται και ακολουθεί μάλλον το κακό, και συνεχώς κομπάζει. Στην κατάστασή του αυτή μόνον η αγάπη μπορεί να τον μάθει να μην «υπερηφανεύεται».

ε) Η αγάπη «ουκ ασχημονεί», δηλ. «Εκείνος που αγαπά είναι ευπρεπής»: Σεμνοπρέπεια, ευπρέπεια, κοσμιότητα. Το άριστο χαρακτηριστικό της συμπεριφοράς, η ευγένεια, η οποία άλλοτε ήταν αξιοζήλευτη, σήμερα και αυτό περιφρονήθηκε μαζί με τα υπόλοιπα καλά, από τη χλιαρή και αδιάφορη γενιά μας. Εν τούτοις παραμένει ένα αξιοπρόσεκτο και πολύτιμο στοιχείο της αγάπης. Μήπως δεν είναι σημαντικό προσόν στην προσωπικότητά μας η καλή συμπεριφορά; Δεν θαυμάζουμε όλοι μας την καλοσύνη, τη γλυκύτητα, την ευγένεια, όταν τη συναντούμε στο δρόμο της ζωής μας;

Όχι μόνο αυτό, αλλά μπορεί να πει κανείς πως η ευγενική συμπεριφορά επιδρά και στον εαυτό μας και μαλακώνει τη σκληρότητα και κακία μας. Η αγάπη μαλακώνει την αγριότητα, την εμπάθεια, είναι «ευπρεπής».

Απόσπασμα από το λόγο του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, η "Αγάπη" όπως περιέχεται στο βιβλίο του "Λόγοι παρακλήσεως", έκδοση Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.